

Sygn. akt III AUa 1009/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 stycznia 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Feliksa Wilk
Sędziowie:	SSA Monika Kowalska SSA Ewa Drzymała (spr.)
Protokolant:	sekr. sądowy Barbara Dudzik

po rozpoznaniu w dniu 8 stycznia 2013 r. w Krakowie

sprawy z wniosku **T. B.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w K.**

o emeryturę

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w K.

od wyroku Sądu Okręgowego w Kielcach Wydziału V Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 18 maja 2012 r. sygn. akt V U 158/12

o d d a l a apelację.

Sygn. akt III AUa 1009/12

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 14 czerwca 2011 r. Sąd Okręgowy w Kielcach Wydział V Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił zaskarżoną przez **T. B.** decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. z dnia 28 lutego 2011 r. i przyznał mu prawo do emerytury od września 2010 r.

Sąd Okręgowy ustalił, że wnioskodawca T. B., ur. (...), na dzień 1 stycznia 1999 r. udokumentował staż pracy wynoszący 27 lat, 8 miesięcy i 18 dni, w tym w okresie od dnia 18 czerwca 1968 r. do 27 czerwca 1990 r. był zatrudniony w (...) Przedsiębiorstwie (...) w C. na stanowisku murarza pieców i urządzeń przemysłowych. Sąd Okręgowy ocenił, że wnioskodawca spełnia wszystkie przesłanki przewidziane w art. 32 i art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn.: Dz. U. z 2009 r. Nr 153 poz. 1227 ze zm.) dla nabycia prawa do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach. W szczególności uznał Sąd pierwszej instancji, że wnioskodawca posiada ponad 15 lat pracy w szczególnych warunkach, zaliczając do tego stażu pracy okres

zatrudnienia wnioskodawcy na stanowisku murarza pieców i urządzeń przemysłowych od dnia 18 czerwca 1968 r. do 27 czerwca 1990 r. w (...) Przedsiębiorstwie (...) w C.. Sąd Okręgowy podkreślił, że stanowisko to zostało ujęte w wykazie A dział XIV poz. 25 załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43, ze zm.), a wykonywanie tej pracy potwierdziła treść świadectwa pracy, angaże oraz zeznania wnioskodawcy.

Na skutek apelacji organu rentowego Sąd Apelacyjny w Krakowie wyrokiem z dnia 8 grudnia 2011 r. uchylił powyższy wyrok i sprawę przekazał Sądowi Okręgowemu w Kielcach do ponownego rozpoznania.

Powodem uchylenia wyroku Sądu Okręgowego było nie wyjaśnienie wszystkich istotnych okoliczności mających wpływ na wynik sprawy i w konsekwencji nie rozpoznanie istoty sprawy. Sąd Apelacyjny zwrócił bowiem uwagę, że Sąd Okręgowy przedwcześnie uznał, iż cały okres zatrudnienia w (...) Przedsiębiorstwie (...) w C. od dnia 18 czerwca 1968 r. do 27 czerwca 1990 r., wnioskodawca nieprzerwanie pracował na stanowisku murarza pieców i urządzeń przemysłowych w szczególnych warunkach. Swe ustalenia oparł bowiem na angażach oraz zeznaniach wnioskodawcy, a nie dopuścił dowodu z całości dokumentacji pracowniczej ze spornego okresu zatrudnienia czy też zeznań świadków. Sąd Apelacyjny podkreślił, że zebrane przez Sąd pierwszej instancji dowody są nie tylko nieprecyzyjne i jednoznaczne, ale przede wszystkim, że stanowią one jedynie część dokumentacji odnoszącej się do spornego okresu zatrudnienia wnioskodawcy, a w wielu kwestiach są sprzeczne nawet z okolicznościami niekwestionowanymi przez wnioskodawcę. Ponadto Sąd pierwszej instancji nie odniósł się do faktu przerw w zatrudnieniu wnioskodawcy w spornym okresie w postaci urlopu bezpłatnego i zatrudnienia na eksporcie, nieusprawiedliwionych nieobecności w pracy, a także odbywanej przez wnioskodawcę od dnia 22 października 1969 r. do 14 października 1971 r. zasadniczej służby wojskowej.

Po ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Okręgowy w Kielcach wyrokiem z dnia 18 maja 2012 r. zmienił zaskarżoną przez T. B. decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. z dnia 28 lutego 2011 r. i przyznał mu emeryturę od dnia 8 grudnia 2010 r.

Sąd Okręgowy ustalił, że wnioskodawca T. B. w okresie od dnia 18 czerwca 1968 r. do 27 czerwca 1990 r. był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy w (...) Przedsiębiorstwie (...) w C.. Przy czym od dnia 22 października 1969 r. do 14 października 1971 r. odbywał on zasadniczą służbę wojskową, a w okresach od dnia 21 listopada 1983 r. do 31 grudnia 1983 r. i od dnia 25 lipca 1984 r. do 31 grudnia 1984 r. wykonywał pracę na eksporcie w NRD na stanowisku białego murarza. W dniu 20 sierpnia 1983 r. były pracodawca wystawił wnioskodawcy świadectwo wykonywania pracy zaliczonej do pierwszej kategorii, w którym stwierdził, że od dnia 18 czerwca 1983 r. do nadal wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy prace remontowo-budowlane izolacja rurociągów, pieców i urządzeń hutniczych na stanowisku murarza. W dniu 10 lipca 1990 r. były pracodawca wystawił mu kolejne świadectwo pracy, w którym potwierdził powyższy okres zatrudnienia na stanowisku murarza. W czasie spornego zatrudnienia wnioskodawca wykonywał pracę żuźlarza, która polegała na wykuciu zużytego żuźla i wszelkich pozostałości powstałych w czasie ciągłej pracy pieca – w pierwszej kolejności wybijał otwór w zamurowanej komorze wygaszonego pieca, następnie schładzał go wodą (poprzez polewanie). Pomimo schłodzenia pieca temperatura w środku i tak była wysoka. Prace zaczynał od rozebrania sklepienia, wykuwany był wówczas żużel na gorąco wraz z całym ceglami aż do sklepienia pieca. Wykuty żużel ładował do skrzyń, które były przewożone suwnicą spod pieca i dalej ładowane na wagony. Swoją pracę wnioskodawca wykonywał w dole pieca, a wewnątrz pieca, ze względu na temperaturę, przebywało się jedynie ok. 15 minut (po krótkiej przerwie ponownie wracano do pracy). Obok pieca, który był remontowany, znajdowały się inne piece, które w tym czasie pracowały. Kolejnym etapem wykonywanych prac w piecu była praca murarzy murujących piec w środku, ślusarzy remontujących części stalowe, następnie izolarzy termicznych – izolujący rury. W okresie od dnia 1 marca 1978 r. do 31 lipca 1983 r. wnioskodawca wykonywał pracę izolarza termicznego, a następnie od dnia 1 sierpnia 1983 r. do końca zatrudnienia wykonywał prace murarza pieców i urządzeń przemysłowych. Praca ta polegała na wymurowaniu dołu pieca hutniczego. Powyższe prace – żuźlarza, izolarza termicznego oraz murarza pieców i urządzeń przemysłowych – wnioskodawca wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, były to prace przy piecach martenowskich i wglębnych.

W dniu 8 grudnia 2011 r. wnioskodawca wystąpił z wnioskiem o przyznanie emerytury. Nie przystąpił on do otwartego funduszu emerytalnego i na dzień 31 grudnia 1998 r. wykazał okres zatrudnienia wynoszący 27 lat, 8 miesięcy i 18 dni okresów składkowych i nieskładkowe, w tym ponad 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

Powyższy ustalenia Sąd Okręgowy poczynił w oparciu o zeznania świadka K. D. oraz zeznania wnioskodawcy co do zakresu jego obowiązków i wykonywanych prac w okresie zatrudnienia od dnia 18 czerwca 1968 r. do 27 czerwca 1990 r. w (...) Przedsiębiorstwie (...) w C., a także akta osobowe wnioskodawcy oraz dokumenty zalegające w aktach organu rentowego. Sąd Okręgowy podkreślił, że zeznania są spójne, logiczne, konsekwentne i wzajemnie się uzupełniają. Twierdzenia świadka i wnioskodawcy znajdują odzwierciedlenie w dokumentacji znajdujących się w aktach osobowych tj. angażach z dnia 16 września 1969 r. na stanowisku żuźlarza przy remontach pieców przemysłowych, z dnia 31 marca 1978 r. na stanowisku izolatora termicznego, z dnia 21 lipca 1983 r. na stanowisko murarza pieców i urządzeń przemysłowych oraz na tym samym stanowisku z dnia 24 listopada 1986 r.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy powołując się na treść art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn.: Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.) oraz przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz. 43 ze zm.) i uznał, że odwołanie zasługuje na uwzględnienie. Wnioskodawca spełnia bowiem wszystkie przesłanki przewidziane w powołanych przepisach wymagane do nabycia prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach. W szczególności posiada ogólny staż pracy wynoszący ponad 27 lat okresów składkowych i nieskładkowych, w tym ponad 15 lat świadczenia pracy w warunkach szczególnych. W zakwestionowanym przez organ rentowy okresie zatrudnienia od dnia 18 czerwca 1968 r. do 27 czerwca 1990 r. w (...) Przedsiębiorstwie (...) w C., wnioskodawca pracując stale i w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku żuźlarza, izolatora termicznego i murarza pieców hutniczych i przemysłowych wykonywał prace remontowe wewnątrz pieca – w pierwszej kolejności jako żuźlarz wykuwał gorący żużel aż do sklepienia, następnie jako izolator izolował rury, a potem jako murarz murował wewnątrz pieca. Wszystkie te prace były pracami wykonywanymi wewnątrz gorącego pieca i zostały ujęte w wykazie A, dział XIV poz. 10 stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia z dnia 7 lutego 1983 r., gdzie wymieniono prace rozlewania, rozbijania, ładownia i transport surówki i żużla wielkopieczowego. Prace te szczegółowo wymienione zostały także w wykazie A, dział III poz. 6 pkt 13 załącznika do zarządzenia Nr 3 Ministra Hutnictwa i Przemysłu, gdzie ujęto prace wykuwaczy żużla z pieców. Natomiast praca izolatora termicznego i murarza pieców przemysłowych i hutniczych została wyszczególniona w wykazie A, dział XIV poz. 10 załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia z dnia 7 lutego 1983 r., gdzie wskazano prace murarskie przy naprawie na gorąco pieców przemysłowych, sklepień paleniskowych w parowozach i żeliwiaków, a także w wykazie A, dział XIV poz. 10 pkt 5 załącznika 1 do zarządzenia Nr 3 Ministra Hutnictwa i Przemysłu Maszynowego z dnia 30 marca 1985 r. w sprawie stanowisk pracy, na których wykonywane są prace resortu Hutnictwa i Przemysłu Maszynowego (Dz. Urz. MHiPM Nr 1-3, poz. 1). Sąd Okręgowy podkreślił, że w zakresie prac wykonywanych przez wnioskodawcę na stanowisku izolatora termicznego w okresie od dnia 1 marca 1978 r. do 31 lipca 1983 r., zwrócił uwagę na rodzaj wykonywanej pracy, a zakres jego prac na tym stanowisku został potwierdzony także zeznaniami świadków. Z tych zaś dowodów wynika, że prace te wykonywane były wewnątrz gorącego pieca. W ocenie Sądu Okręgowego, były pracodawca błędnie zakwalifikował rodzaj wykonywanej pracy przez wnioskodawcę, a on nie powinien ponosić ujemnych skutków z tytułu błędnej kwalifikacji czy nazewnictwa stanowisk pracy. Sąd Okręgowy odniósł się także do przerw w zatrudnieniu wnioskodawcy potwierdzając, że w czasie spornego okresu zatrudnienia od dnia 22 października 1969 r. do 14 października 1971 r. odbywał on zasadniczą służbę wojskową. Jednakże okres odbywania tej służby również podlegał zaliczeniu do stażu pracy w szczególnych warunkach. Sąd Okręgowy powołał się w tym względzie na stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z dnia 6 kwietnia 2006 r. (III UK 5/06, OSNP 2007 nr 7-8, poz. 108), zgodnie z którym okres zasadniczej służby wojskowej odbytej w czasie trwania stosunku pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze zalicza się do stażu pracy wymaganego do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym w trybie art. 32 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, jeżeli pracownik w ustawowym terminie zgłosił swój powrót do tego zatrudnienia. W konsekwencji uznał Sąd Okręgowy, że wnioskodawca spełnił wszystkie

warunki wymagane do nabycie prawa do emerytury w obniżonym wieku w oparciu o art. 184 w zw. z art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z FUS i zmienił zaskarżoną decyzję w tym kierunku.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K.. Zaskarżając go w całości zarzucił naruszenie prawa materialnego, a to art. 184 w zw. z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn.: Dz. U. z 2009 r. Nr 153 poz. 1227 ze zm.) i wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania.

W uzasadnieniu apelujący podniósł, że Sąd pierwszej instancji bezpodstawnie przyjął, iż wnioskodawca w spornym okresie zatrudnienia w (...) Przedsiębiorstwie (...) w C. na stanowisku izolatora termicznego wykonywał pracę w szczególnych warunkach ujętą w wykazie A dział XIV poz. 10 załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz. 43 ze zm.). Wyszczególniono tam prace murarskie przy naprawie na gorąco pieców przemysłowych, sklepień paleniskowych w parowozach i żeliwiaków, zaś w zarządzeniu resortowym figuruje stanowisko murarza pieców i urządzeń przemysłowych. Tymczasem wnioskodawca będąc zatrudnionym jako izolator termiczny nie wykonywał prac murarskich, ale zajmował się izolowaniem rur. Ponadto apelujący podniósł, że Sąd pierwszej instancji błędnie ustalił okres zatrudnienia wnioskodawcy na stanowisku izolatora, albowiem jak wynika z jego angaży osobowych, od dnia 1 kwietnia 1975 r. wnioskodawca został przeniesiony na stanowisko izolatora, a od dnia 1 marca 1978 r. na stanowisko izolatora termicznego, gdzie pracował do dnia 31 lipca 1983 r. Apelujący zakwestionował również zaliczenie do stażu pracy wnioskodawcy w szczególnych warunkach okresu odbywania zasadniczej służby wojskowej. Możliwość taka nie wynika ani z przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. ani z przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS, które jedynie żołnierzy zawodowych uznają za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach. Dodatkowo Sąd pierwszej instancji pominął, że w okresie pracy od dnia 1 sierpnia 1983 r. do 27 czerwca 1990 r. wnioskodawca miał przerwy w pracy w postaci urlopów bezpłatnych (od dnia 21 listopada 1983 r. do 18 stycznia 1984 r. i od dnia 24 lipca 1984 r. do 4 grudnia 1984 r. w związku z zatrudnieniem na eksporcie w charakterze murarza białego oraz od dnia 5 czerwca 1989 r. do 12 czerwca 1989 r.) oraz nieusprawiedliwionych nieobecności w pracy. Zdaniem apelującego wnioskodawca nie legitymuje się więc ponad 15 letnim stażem pracy w szczególnych warunkach.

W odpowiedzi na apelację wnioskodawca domagał się jej oddalenia, zarzucając, iż organ rentowy niewłaściwie interpretuje niektóre przepisy emerytalne i niewłaściwie przedstawia fakty dotyczącego przebiegu jego zatrudnienia.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna.

Wobec treści zawartych w apelacji zarzutów kwestionujących uznanie wnioskodawcy T. B. za pracę w szczególnych warunkach jedynie okresu zatrudnienia w (...) Przedsiębiorstwie (...) w C. na stanowisku izolatora oraz izolatora termicznego, a także okresu odbywania zasadniczej służby wojskowej i przerw w zatrudnieniu z tytułu urlopów bezpłatnych oraz nieusprawiedliwionych nieobecności w pracy, a zatem tak zakreślonych granic zaskarżenia, przedmiot niniejszego postępowania ograniczył się do rozstrzygnięcia tych kwestii zgodnie z art. 378 § 1 k.p.c.

Sąd Apelacyjny w całej rozciągłości podziela ustalenia faktyczne i wywody prawne oraz zapadłe rozstrzygnięcie Sądu pierwszej instancji. W szczególności na aprobatę zasługują ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd pierwszej instancji odnośnie wykonywania przez wnioskodawcę w ramach zatrudnienia w (...) Przedsiębiorstwie (...) w C. pracy w szczególnych warunkach w rozumieniu art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn.: Dz. U. z 2009 r. Nr 153 poz. 1227, ze zm.) oraz przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. nr 8 poz. 43 ze zm.) uprawniających do obniżenia wieku emerytalnego. Sąd pierwszej instancji w całości uwzględnił wytyczne Sądu Apelacyjnego zawarte w wyroku z dnia 8 grudnia 2011 r. i dokonał wnikliwych ustaleń faktycznych odnośnie okresu i charakteru wykonywanej przez wnioskodawcę pracy w (...) Przedsiębiorstwie (...) w C.. W tym zakresie Sąd pierwszej instancji przeprowadził

wyczerpujące postępowanie dowodowe z dokumentacji pracowniczej wnioskodawcy oraz z zeznań świadka K. D. (który pracował w spornym okresie razem z wnioskodawcą) oraz samego wnioskodawcy. Wyniki tego postępowania dawały zaś podstawy do niebudzących wątpliwości ustaleń, że w ramach zatrudnienia na wszystkich z zajmowanych wtedy przez wnioskodawcę (tj. od dnia 18 czerwca 1968 r. do 27 czerwca 1990 r.) stanowiskach wykonywał on pracę w szczególnych warunkach. Dotyczy to również okresu, kiedy wnioskodawca pracował jako izolator oraz izolator termiczny. Prace izolatora, jak też izolatora termicznego, które polegały na izolowaniu rur wewnątrz gorących pieców (martenowskich i wglębnych) w czasie ich remontu, należą do prac remontowo-budowlanych, o jakich mowa w wykazie A dział XIV poz. 25 stanowiącym załącznik do rozporządzenia rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r., gdzie jest mowa o bieżącej konserwacji agregatów i urządzeń oraz pracach budowlano-montażowych i budowlano-remontowych. Taki charakter tego zatrudnienia potwierdził również świadek K. D. (k. 84). Pomimo zakwalifikowania pracy izolatora oraz izolatora termicznego do prac murarskich przy naprawie na gorąco pieców przemysłowych, sklepień paleniskowych w parowozach i żeliwiaków (dział XIV poz. 10 powołanego wykazu A), ostatecznie trafnie Sąd pierwszej instancji uznał, iż również zatrudnienie wnioskodawcy na tych stanowiskach należało zaliczyć do jego stażu pracy w szczególnych warunkach. W tych okolicznościach bezprzedmiotowe stały się zarzuty dotyczące okresu, w jakim wnioskodawca wykonywał pracę na tych stanowiskach. Niezależnie od tego, czy miało to miejsce od dnia 1 kwietnia 1975 r. do 31 lipca 1983 r., jak stwierdzono w apelacji, czy dopiero od dnia 1 marca 1978 r. do 31 lipca 1983 r., jak to ustalił Sąd pierwszej instancji – i tak w całym tym okresie, jak i w okresie go poprzedzającym wnioskodawca pracował na stanowiskach (żuźlarza, murarza pieców i urządzeń przemysłowych) zaliczonych do pracy w szczególnych warunkach.

Trafnie Sąd pierwszej instancji uznał również, że do stażu pracy w szczególnych warunkach należy wnioskodawcy zaliczyć okres odbywania zasadniczej służby wojskowej od dnia 22 października 1969 r. do 14 października 1971 r. W orzecznictwie pojawiał się pogląd, zgodnie z którym okres zasadniczej służby wojskowej odbytej w czasie trwania stosunku pracy, w ramach którego ubezpieczony wykonywał pracę w szczególnych warunkach, w okresie obowiązywania ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej (tekst jedn.: Dz. U. z 2004 r. Nr 241, poz. 2416 ze zm.), nie może zostać zaliczony do okresu pracy w szczególnych warunkach, od którego zależy prawo do emerytury w niższym wieku emerytalnym (tak Sąd Najwyższy w wyrokach: z dnia 24 kwietnia 2009 r., II UK 334/08, OSNP 2010, nr 23-24, poz. 294; z dnia 8 kwietnia 2009 r., II UK 331/08, LEX nr 707887; z dnia 11 marca 2009 r., II UK 247/08, LEX nr 707422). Jednakże stanowisko to nie utrzymało się w judykaturze, czego wyraz dał Sąd Najwyższy w wyrokach z dnia 25 lutego 2010 r. (II UK 215/09, OSNP 2011, nr 15-16, poz. 219 oraz II UK 219/09, LEX nr 500248), a także w wyroku z dnia 7 grudnia 2010 r. (I UK 203/10, LEX nr 786370) oraz z dnia 12 kwietnia 2012 r. (I UK 347/11 niepubl.), a ostatnio w wyroku z dnia 27 lipca 2012 r. (I UK 82/12, niepubl.), stwierdzając, że żołnierz zasadniczej służby wojskowej, który był pracownikiem wykonującym zatrudnienie w szczególnych warunkach, może do takiego stażu pracy zaliczyć okres odbywania zasadniczej służby wojskowej, jeśli zatrudnienie to wykonywał przed powołaniem do służby i do zatrudnienia tego powrócił po jej zakończeniu w określonym terminie. Taka zaś sytuacja miała miejsce w przypadku wnioskodawcy T. B.. Od dnia 18 czerwca 1968 r. wnioskodawca był zatrudniony w (...) Przedsiębiorstwie (...) w C. na stanowisku żuźlarza. Z dniem 22 października 1969 r. został zwolniony w celu odbywania służby wojskowej (odbywał ją faktycznie od dnia 22 października 1969 r. do 14 października 1971 r.) i do pracy powrócił w dniu 3 listopada 1971 r. na stanowisku wykuwacza żuźła.

Słusznie więc Sąd pierwszej instancji przyjął, że wnioskodawca posiada ponad 15 lat pracy w szczególnych warunkach jak tego wymaga art. 184 w zw. z art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z FUS do nabycia prawa do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach. W okresie od dnia 18 czerwca 1968 r. do 27 czerwca 1990 r. wykonywał pracę w szczególnych warunkach w (...) Przedsiębiorstwie (...) w C. w niekwestionowanych w apelacji okresach oraz w spornym okresie zatrudnienia na stanowisku izolatora i izolatora termicznego, tj. łącznie przez ponad 22 lata. Zatem niezależnie od wskazanych w apelacji przerw w toku tego zatrudnienia w postaci urlopów bezpłatnych (w okresach od dnia 21 listopada 1983 r. do 18 stycznia 1984 r., od dnia 24 lipca 1984 r. do 4 grudnia 1984 r. i od dnia 5 czerwca 1989 r. do 12 czerwca 1989 r. – niecałe 7 miesięcy) oraz nieusprawiedliwionych nieobecności w pracy (jak zarzuca organ rentowy 123 dni) i tak posiada on ponad 15 lat pracy w szczególnych warunkach z tytułu zatrudnienia w (...) Przedsiębiorstwie (...) w C.. Ponadto wnioskodawca udokumentował jeszcze 1 rok, 3 miesiące i 26 dni pracy w

warunkach szczególnych od 20 lipca 1990r. do 24 grudnia 1991r. w charakterze murarza kotłów w Zakładach (...) w C.. Spełnia on zatem wszystkie warunki wymagane dla nabycia prawa do emerytury z art. 184 w zw. z art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z FUS

Mając powyższe na uwadze, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c., orzekł jak w sentencji.